

QUADERN DE MADRID



Enric Juliana

Marta Pascal fa el pas

Pablo Iglesias i Marta Pascal, tan lluny ideològicament i tan a prop durant els idus de maig. Dos noms determinants en el serpentí de la legislatura que ara s'acaba. Tots dos van ser clau per al triomf de la moció de censura contra **Mariano Rajoy**, aviat farà un any.

El protagonisme del líder de Podem és prou conegut. El *Quadern de Madrid* tanmateix seria incomplet sense el capítol Pascal. Era necessari parlar amb ella, i ella no volia parlar després dels darrers esdeveniments al seu partit.

Finalment, la senadora **Marta Pascal Capdevila**, (Vic, 1983) ha acceptat explicar la seva versió. I ha volgut afegir alguna cosa més. Alguna cosa que segurament farà soroll. La conversa va tenir lloc dijous passat a la cafeteria de l'antic hotel Suecia, molt a prop del Congrés dels Diputats a Madrid.

Comença el relat: "Vam anar a les últimes eleccions generals, amb una llista encapçalada per **Francesc Homs Molist**, amb la promesa de combatre el Partit Popular. Per tant, no vam fer res al maig que no fos al nostre programa. Després de publicar-se la sentència del cas Gürtel era impossible mirar cap a una altra banda. **Pedro Sánchez**, que segurament tenia les seves reserves, no va trigar a veure-ho. Si hagués dubtat, si s'hagués arronsat, Sánchez s'hauria vist desbordat, ja que Podem estava disposat a presentar una moció de censura instrumental, amb la finalitat exclusiva de convocar eleccions. Aquesta moció probablement hauria comptat amb el suport de Ciutadans, partit a qui fa un any li interessaven molt unes eleccions immediates".

-Tot i això, **Carles Puigdemont** no volia donar suport a la moció de censura dels socialistes.

-“És veritat, Puigdemont estava fred. Va encarregar des de Brussel·les unes declaracions contràries [declaracions del diputat **Eduard Pujol** el diumenge 27 de maig]. Segurament creia que era millor mantenir una forta confrontació. Per tant, es tractava d'actuar amb rapidesa. Ho vaig tenir clar des del començament. La moció de censura era el pas necessari per intentar obrir un nou temps polític. Un temps de solucions. Recordo que Sánchez em va trucar dilluns [28 de maig]. Dimarts la nostra posició va acabar de madurar. El grup parlamentari estava d'acord. **Carles Campuzano** i **Jordi Xuclà** no van dubtar ni un minut. Dimecres, la decisió ja estava pràcticament presa, quan vam tenir una

“Hi ha molta gent òrfena, cal reordenar un espai; una nova força política és una opció a considerar, amb les eleccions al Parlament a l'horitzó”



La senadora Marta Pascal, fotografiada dijous a la cafeteria de l'antic hotel Suecia a Madrid

“Cal sortir del bucle actual, cal parlar clar: Catalunya no es pot dirigir des de Waterloo”

videoconferència amb Puigdemont, en la què també van participar, des de Barcelona, **Quim Torra** i **Elsa Artadi**. No estàvem sols. Aquells dies vaig parlar amb persones que han tingut pes a Convergència Democràtica, com **Felip Puig**, **Lluís Recoder**, **Francesc Homs Ferrer**, **Irene Rigau**... Vaig parlar amb **Miquel Roca**. També vaig demanar l'opinió de **Joana Ortega**, de l'antiga UDC. Vaig parlar amb molts alcaldes del meu partit".

-O sigui que Puigdemont s'ho troba tot cuinat el dimecres 30 de maig, hores abans del debat de la moció de censura al Congrés.

-“Diguem-ho d'una altra manera: vam exercir la nostra responsabilitat com a direcció del PDECat. Puigdemont estava informat que la moció anava guanyant suports. El dimarts 29, Pablo Iglesias va parlar amb ell i el va posar al corrent".

-I el PDECat arrossega el PNB, on hi havia alguns dubtes...

-“No sé si hi havia gaires dubtes al

“No ens hauríem hagut de deixar arrabassar mai l'autogovern, cal treballar per a solucions viables”

PNB. Jo diria que no. Crec que ells ho van tenir clar des del principi, el que passa és que van voler ser fidels al seu estil. Van cuidar els temps i les formes. Són gent seriosa. Lamento molt que no puguem fer coalició amb ells per a les eleccions europees".

-Marta Pascal i Pablo Iglesias movent la política espanyola. S'ho hauria imaginat mai?

-“No, però he de reconèixer el paper d'Iglesias. Va actuar de 'llebre' per advertir Sánchez, i també **Albert Rivera**, que allò anava de debò".

-Fa dos mesos, a començaments de febrer, van tornar a coincidir vostè i Iglesias en un intent d'última hora per evitar el col·lapse de la legislatura.

-“Cert. Vam parlar el dia 11 de febrer. Però aquesta vegada no vam poder moure les coses. Jo ja no estava al capdavant del meu partit i el PSOE ja havia optat per les eleccions. L'esmena a la totalitat als pressupostos per part del PDECat -ordenada per Puigdemont- va ser un greu error. Hauríem hagut de

negociar a fons els pressupostos. Potser volem regalar a un partit d'extrema dreta l'eix de la influència política a Espanya? Un 65% dels electors del PDECat volien que es tramitessin els pressupostos. Són dades del CIS".

-Puigdemont s'ha venjat de vostè?

-“Al juliol vaig fer un pas enrere. Les meves discrepàncies amb ell venen de lluny. Jo era partidària de convocar eleccions a finals d'octubre del 2017. No hauríem hagut de deixar-nos arrabassar

mai l'autogovern. Vam fer massa cessions a la CUP, organització amb qui no tenim res a veure. També vaig ser contrària a la renúncia d'**Artur Mas** [gener del 2016] i ell ho sap. No hauria hagut de cedir a la pressió de la CUP i a la pressió de les persones que el van malaconsellar perquè s'apartés. Hauríem hagut de ser més clars. No es pot perdre la identitat. No s'hauria hagut de cedir tant espai a l'esquerra. Ens vam deixar desdibuixar. I això va ser un error. Un altre error és pretendre una Catalunya guiada per control remot. Catalunya no es pot adreçar des

de Waterloo, ni es pot regir des d'una 'emotivitat desbordada i des de l'antipolítica".

-Són moltes discrepàncies.

-“Molta gent se sent òrfena i crec que els hem d'atendre. Cal parlar clar. Estic disposada a parlar clar: això no pot continuar així. Soc independentista, però també crec en l'aprofitament de l'autogovern i en la necessitat de ser útils a la societat. Crec que aquest ha estat un dels signes de referència de la nostra tradició política: ser útils a la societat. S'ha de parlar clar a la gent i sortir de l'actual bucle. Cal treballar pacientment per a l'única solució possible a Catalunya: un referèndum acordat. No estic d'acord amb l'actual situació i crec que ha arribat el moment d'actuar".

-Està parlant de promoure una nova formació política?

-“Podria ser una opció".

-El PDECat ja no serveix?

-“Discrepo de la subordinació de **David Bonvehí**. Ell ho sap".

-Un nou partit per anar a unes futures eleccions al Parlament?

-“Podria ser una pla de treball".

-Continua parlant amb Artur Mas?

-“Parlo molt sovint amb Mas".

-Artur Mas ha de tornar?

-“Això cal preguntar-li a ell. La recuperació de l'espai que jo defenso ha de ser un esforç compartit per diverses generacions".

DANI DUCH